

Sofia era mândră că fusese înzestrată cu acest dar. Și se bucura de fiecare dată când putea ajuta un copil confecționându-i o pereche de pantofi magici împreună cu unchiul său. Dar îi era nespus de dor de părinții ei și își dorea să se mute cândva într-un loc pe care să-l numească „acasă”.

Cel mai mult o îngrijora că nici măcar unchiul ei nu știa câți HAPSĂNI existau. Bănuia că aceștia puteau lua diferite înfățișări, după bunul plac.

Sofia își trase pătura până la nas. De data aceasta, Ana era cea care avea nevoie de o pereche potrivită de pantofi. Sofia era nerăbdătoare să o cunoască.

— Sper ca Ana să vină cât mai curând la noi, șopti ea, apoi se cufundă într-un somn adânc.

16

Încă din pauza mare, inima Anei dansa de bucurie de fiecare dată când se gândea la scrisoarea din buzunar. Era de la Rasmus: o invitație la petrecerea de ziua lui, care avea loc peste două săptămâni.

Bună, Ana!

În curând va fi ziua mea de naștere!

Sper că vei dori să participi la o competiție de cățarat în parcul de aventură. Nu uita să-ți aduci pantofii sport, voia bună și un gram de curaj. Și-atunci o să ai tot ce trebuie pentru petrecerea de ziua mea. Știu

17

că nu ai rău de înălțime, dar, ce zici, crezi că faci față peretelui de escaladă? M-aș bucura dacă ai veni!

Ahoi, Rasmus

Ana memorase textul. Nu primise niciodată o invitație de la Rasmus și își dorea de multă vreme să meargă în parcul de aventură. Dar părinții ei erau greu de convins; parcul nu li se părea potrivit pentru copii.

În ediția de sâmbăta trecută a ziarului local se publicase un articol lung, cu fotografii despre parc. Până și elevii din clasa întâi aveau voie să se cațăre, însoțiți, firește, de părinți. Ana luase pagina și o pusese pe birou. Nu înțelegea de ce părinții ei își făceau atâtea griji. Anei îi plăcea să se cațăre și se descurca de minune. La ora de sport, Rasmus era singurul care o putea întrece. Dar nu era de mirare. Tatăl lui era căpitan de vas și călătorea în cea mai mare parte a anului în

lumea largă. Rasmus spunea adesea că, pe vremea când era doar un copil de grădiniță, se urcase pe catargul înalt, de unde văzuse o corabie de pirați. Ana nu credea o iotă, dar, chiar și așa, Rasmus era un cățărător priceput. Săptămâna trecută recuperase mingea de volei pe care Ana o aruncase din greșală din curtea școlii în grădina doamnei Ducescu. Rasmus se cățăraseră fără efort pe zidul înalt, de parcă era Spiderman.

Probabil remarcase că și Anei îi plăcea să se cațăre. Altfel nu ar fi provocat-o la întrecere. Ana era nerăbdătoare să le arate părinților ei invitația. N-aveau cum să se împotrivescă, având în vedere că la petrecere urma să participe și un căpitan adevărat. La urma urmei, în mod normal, meseria tatălui lui Rasmus presupunea ca el să stea tot timpul cu ochii pe un întreg echipaj.

— Rasmus spune multe povești despre cățărat, dar nu cred că toate sunt reale. Nu te duce. E mult

18

19

prea periculos! spuse Luana, prietena cea mai bună a Anei, în drum spre afterschool. Nu a mai invitat nicio altă fată, nici măcar pe verișoara lui, Emilia. Crede-mă, o să te plictisești. Sigur vor fi numai activități pentru băieți.

Ana scutură din cap hotărâtă.

— Nu este adevărat. Când vine vorba de cățarat, nu contează dacă ești băiat sau fată. Contează agilitatea și îndemânarea. Îmi doresc mult să merg în parcul de aventură. Aștept de multă vreme o astfel de ocazie. Iar Rasmus nu inventează povești. De ce crezi asta? Îl placi pe Rasmus? întrebă ea chicotind.

— Nici vorbă! spuse Luana roșind. Dar sunt sigură că părinții tăi nu îți vor da voie să mergi acolo.

Ana se supără.

— Eu cred că mă vor lăsa! E aniversarea lui!

— Grozavă aniversare, spuse Luana cu un zâmbet ușor ironic. În parcul de maimuțe...

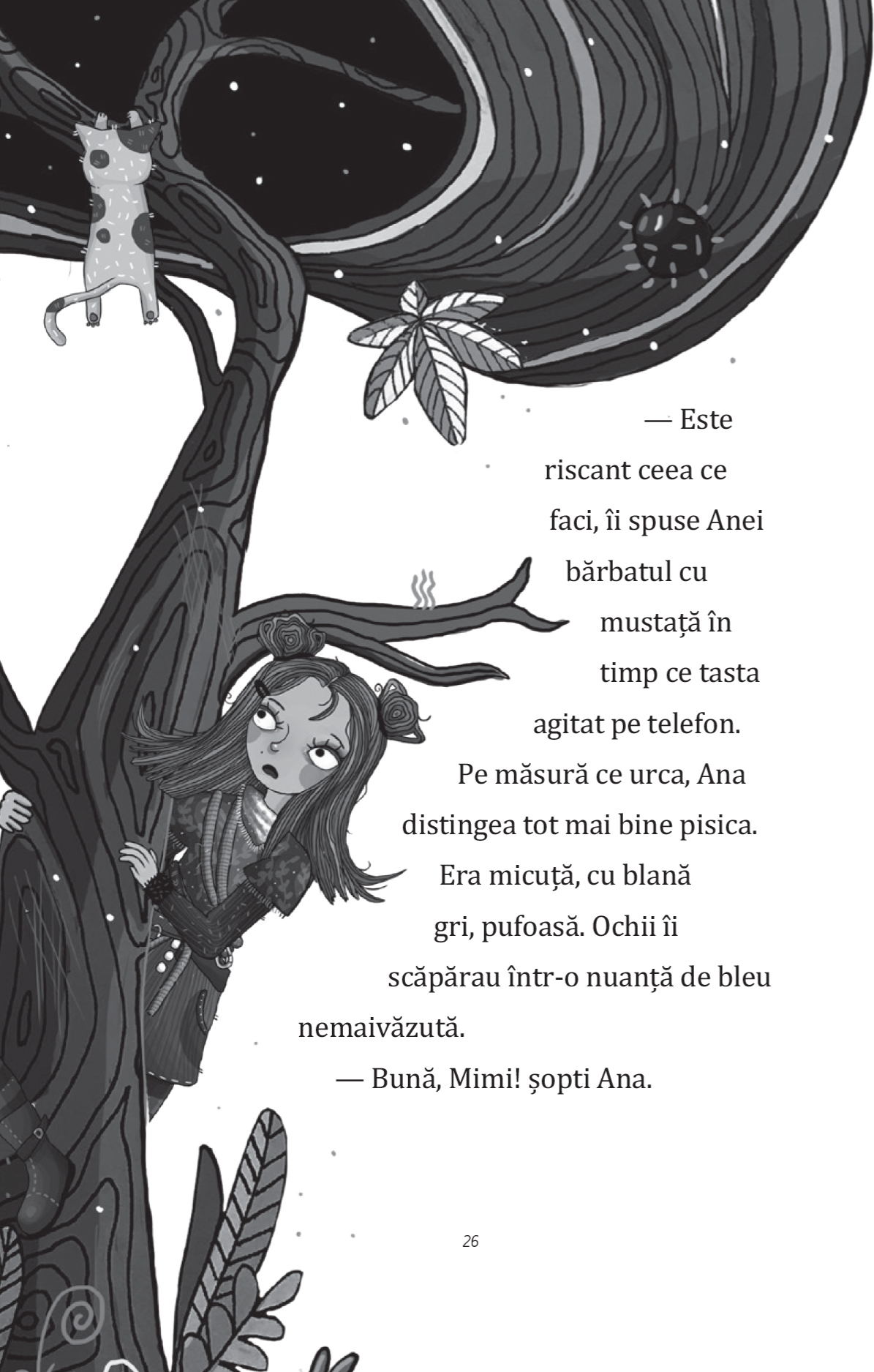

— Nu îmi place când te porți așa, îi spuse Ana. Azi nu vreau să vin la afterschool. Mai bine mă duc la cățarat, să exersez. Este mai important.

Dacă întreabă Sabina de mine, spune-i că am treabă cu mama. Pa!

După aceea, Ana plecă, lăsând-o pe Luana singură.

— Este
riscant ceea ce
faci, îi spuse Anei
bărbatul cu
mustață în
timp ce tasta
agitat pe telefon.
Pe măsură ce urca, Ana
distingea tot mai bine pisica.
Era micuță, cu blană
gri, pufoasă. Ochii îi
scăpărau într-o nuanță de bleu
nemaivăzută.

— Bună, Mimi! șopti Ana.

Pisica îi răspunse cu un mieunat enervat, de parcă ar fi vrut s-o dojenească pe Ana c-o lăsase să aștepte atât.

— Regula numărul unu, spuse Ana mimând expresia unei profesoare severe. Nu urca niciodată mai sus decât știi că poți. Imaginează-ți cum ar fi să mi se întâmple mie așa ceva în parcul de aventură! Atunci i-aș da lui Rasmus motiv să râdă.

Întinse mâna spre Mimi și o apucă de blăniță. Pisica se lăsă moale, fără să opună rezistență.

— Așa, draga mea. Acum o să te pun pe umăr, iar tu o să te apuci strâns cu ghearele de geaca mea, pentru că am nevoie de ambele mâini ca să cobor și nu pot să te țin.

Părea că Mimi înțelesese imediat ce-i spusese Ana, fiindcă se încolăci pe umărul stâng al fetei, înfigându-și ghearele prin material, până la piele.

— Au! exclamă Ana. Mă doare!

Inspiră adânc și începu să coboare.

